

الإجراءات التصحيحية لوضع قطاع الطاقة ضرورية منعا لرمي إنتاج النفط في سلة الهدر والمحاصة

اعتبر إقرار مجلس الوزراء المرسومين المتعلقين بتقسيم المياه البحرية الخاضعة للولاية القضائية للدولة اللبنانية الى مناطق على شكل رقع، ودفتر الشروط الخاص بدورات التراخيص في المياه البحرية ونموذج اتفاق الاستكشاف والانتاج، الانجاز الاول للحكومة اللبنانية. ويشكل إقرار هذين المرسومين عملاً تنفيذياً لا بد منه تمهيداً لإطلاق الاجراءات الآيلة الى بدء عملية الاستكشاف والانتاج.

تزامنت عملية إقرار هذين المرسومين مع العديد من التحاليل والتقارير التي تحدثت عن المراحل التالية وكيفية تعامل الجهات الرسمية والادارية اللبنانية مع هذا القطاع الحديث الولادة. وفي هذا السياق، يعتبر الخبير في شؤون النفط والغاز رودي بارودي أنه قبل استخراج النفط والغاز واستفادة الشعب اللبناني من عائداتهما، لا بد من اتخاذ الإجراءات التصحيحية لوضع قطاع الطاقة في لبنان، لا سيما تنفيذ القوانين الصادرة وإجراء التعيينات للهيئات والمجالس الإدارية وإيجاد الشركات الوطنية التي تعنى بشؤون النفط والكهرباء وغيرهما، حتى لا يرمى إنتاج النفط في سلة مهترئة من الهدر والمحاصة.

فالقانون 462/2002 الخاص بتنظيم قطاع الكهرباء أصبح بالتعريف قانوناً نافذاً وغير منفذ حتى تاريخه إذ لم تنشأ الهيئة الوطنية لتنظيم قطاع الكهرباء ولم يصدر مرسوم تأليف إدارة الهيئة، بل استعيص عن ذلك بتعديل القانون 462/2002 وبطريقة مؤقتة ولمرتين متتاليتين، الاولى بالقانون 775/2006 والثانية بالقانون 288/2014 بهدف ايلاء صلاحية الهيئة الى مجلس الوزراء بصورة مؤقتة لحين تعيين أعضاء الهيئة واضطلاعها بمهامها. ومن هنا عبّر بارودي عن إستغرابه لهذا الأمر، إذ أصبح تعديل القانون في مجلس النواب أسهل من تعيين خمسة اعضاء لهيئة بمرسوم يتخذ في مجلس الوزراء (15 سنة) من تاريخ نفاذ القانون حتى بداية سنة 2017. أما القانون 181/2011 فقد استدعى حضور رئيس الجمهورية العماد ميشال عون الى مجلس

النواب، عندما كان نائباً، طلباً لإقراره، مما يشير الى الاهمية القصوى التي كان يعطيها لإقراره. ويضيف بارودي: "تنفيذ القانون 181/2011 جاء متعثراً ومنقوصاً، فالمشاريع الكهربائية التي تضمّنها لُزِمَت في معظمها او هي قيد التلزم إلا ان النتائج المرجوة لم تحرز لا في المواعيد التي حددت لها، ولا كهرباء 24/24 في عام 2015، واللبنانيون ما زالوا يعانون من التقنين القاسي ومن تعدد الفواتير والتكاليف المضاعفة لتوفير الكهرباء". كذلك لم يعيّن مجلس إدارة لمؤسسة كهرباء لبنان خلال مهلة أقصاها شهران، من تاريخ صدور القانون في 5/10/2011 كما نصّت الفقرة 9 من القانون، واستمر الأمر كذلك حتى تاريخه. ويشير بارودي الى عدم إتخاذ الاجراءات اللازمة لفصل قطاعات الإنتاج والنقل والتوزيع في "مؤسسة كهرباء لبنان" حتى يمكن مشاركة القطاع الخاص في تحمل أعباء جزء أو كل من قطاعي الإنتاج والتوزيع، بالإضافة الى عدم العمل على إنشاء شركات مخصصة وفقاً لأحكام القانون 462/2002.

وتبقى تعرفه بيع الطاقة للعموم هي ذاتها منذ العام 1994 وهي متدنية كثيراً عن الكلفة رغم المحاولات المتكررة للزيادة والتي كانت تعطل من السياسيين وتدخلهم الدائم في الإدارة، اضافة الى الهدر الفني المقدر بـ 15% من الطاقة المنتجة مع وجود هدر غير فني تُقدره "كهرباء لبنان" بـ 23,5% وهو في الواقع أكثر من ذلك بكثير بحسب بارودي نتيجة التعديات المتزايدة على الشبكة وعدم قدرة المؤسسة على قمعها كلياً. وبالحديث عن رفع حجم الانتاج، يشير الى انه وبسبب المناكفات السياسية لم تتمكن الدولة من إضافة ميغاواط واحد على الشبكة رغم تبدل العهود والمسؤولين عن إدارة القطاع والمحاولات المستمرة والتي باءت جميعها بالفشل مع إستمرار مشكلات الصيانة وتشغيل معامل الانتاج والشبكات ومحطات التحويل، مؤكداً ان المؤسسة تتعامل مع هذا الموضوع بالقطعة وليس ضمن خطة متكاملة العناصر والأهداف.

انطلاقاً من هذا الواقع، يعتبر بارودي ان الدخول في تجربة التنقيب وانتاج النفط والغاز قد يشكل صدمة سلبية على الحكومة والدولة اللبنانية ما لم يتزامن مع استمرار التوافق السياسي حيال هذا الموضوع، على ان يتم العمل بشفافية مع وجود قضاء مستقل وفاعل وإحياء دور أجهزة الرقابة والمحاسبة لمنع الفساد في مختلف أجهزة الدولة، لا سيما قطاع الطاقة، الذي تبنى عليه آمال وعود. ويقول: "إذا لم يجر إصلاح قطاع الكهرباء وتأهيله ليصبح جاهزاً للاستفادة من الكميات المرتقب إنتاجها من الغاز والنفط، نصح كمن يضع ثروتنا الوطنية في سلة لا قعر لها، وخصوصاً إذا لم يتم توسيع صلاحيات هيئة إدارة قطاع البترول من هيئة استشارية الى هيئة فاعلة

وقادرة على إدارة القطاع بخبرة وشفافية ومسؤولية وطنية، لتحقيق المصلحة العامة وليس تسهيل عملية المحاصصة وتوزيع الناتج على جيوب وحسابات بعض النافذين".

وتبقى الانظار ايضاً نحو أهمية تطبيق أحكام المادة 6 فقرة 2 من القانون رقم 132/2010 الخاص بالموارد البترولية في المياه البحرية والتي تنصّ على مشاركة الدولة من طريق انشاء شركة بترول وطنية، والتي لم تنشأ حتى تاريخه، مع اقتراح الاستفادة من خبرة وتجربة اعضاء هيئة إدارة قطاع البترول الحاليين في انشاء وتسيير أعمال شركة بترول وطنية، بالاضافة الى انشاء الصندوق السيادي الذي سيتولى إدارة الأموال الناتجة من إنتاج النفط والغاز بشكل شفاف ومدرس.

أما عن الضجة الإعلامية التي تدور حول موضوع النفط من طريق التشكيك في الشركات العالمية المدعوة للمشاركة في المناقصات، أو عبر إطلاق التوزيعات الطائفية والمذهبية للبلوكات المعروضة للمناقصات، فيعتبر بارودي أن الشركات المدعوة للمناقصات هي شركات دولية يحكمها قانون صارم يمنع عليها الدخول في السمسرات أو دفع الرشاوى وتخضع لرقابة دولية صارمة وتتعرض للعقوبات الشديدة من المؤسسات الدولية في حال ارتكابها أي من هذه المخالفات.

Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly

Mr. Hans-Gert Pöttering, president of the European Parliament at the opening of the plenary session of the Euromed parliamentary assembly in Tunis 17 March 2007.

Russia's Putin, Italy's Renzi discuss energy projects: Tass

Russian President Vladimir Putin and Italian Prime Minister Matteo Renzi discussed possible joint future energy projects in a phone conversation on Tuesday, the Tass news agency reported, citing the Kremlin press service.

There were no details on what projects were discussed. Putin also offered Renzi help dealing with the aftermath of Italy's earthquake, Russian news agencies reported.

Southern Mediterranean offers 'hope' for European energy supply

Parliament has hosted the second Euro-Mediterranean rendez-vous on energy amid rising energy supply security concerns.

Gilles Pargneaux, a member of parliament's delegation to the parliamentary assembly of the union for the Mediterranean, said the ongoing crisis in Ukraine and the UN climate change conference taking place in Paris at the end of the year "are forcing us to rethink the question of energy in Europe".

Speaking after a conference on strengthening energy ties between Europe and the countries bordering the Mediterranean, the French deputy highlighted that "53 per cent of our energy comes from third countries and six member states depend entirely on Russian gas imports".

Yet he added, “if there are concerns linked to the east, there is hope linked to the South”.

There are currently five projects in the pipeline to share gas and electricity supplies between southern Europe and northern Africa, with interconnections being established to link Sicily, Italy and Spain to Algeria, Morocco and Tunisia.

“If there are concerns linked to the east, there is hope linked to the South” – Gilles Pargneaux

André Merlin, CEO of Medgrid – a consortium of companies which aims to develop such interconnections – said “an essential component of the energy union is to create links between Europe and southern Mediterranean countries”.

He explained that “the main interest is to export conventional electricity from Europe to the south and renewables from the south to Europe”.

Each project will cost between €300m and €900m and is expected to become profitable by 2020.

They have yet to be included in the commission’s list of projects of common interest, but Merlin said he was still holding out hope for EU funding.

Jerzy Buzek, chair of parliament’s industry, research and energy committee recently told the Parliament Magazine how crucial the energy union is for Europe, explaining that job creation and growth will come about “only if we are able to provide secure, affordable and sustainable energy”.

The key, he said, is “a true energy community for Europe founded on a common energy market, common energy-oriented research and a common voice for the EU in relations with our external suppliers”.

The MEP described Maroš Šefčovič, commission vice president in

charge of the energy union, as “the institutional product of this overarching importance placed on energy policy”. Prior to Šefčovič’s nomination, there was no EU official in charge of the energy union.

Buzek added that this role is vital “not only for the prosperity of our citizens, but for the wellbeing of the EU at large”.

The former parliament president stressed that “a truly interconnected market is the key to more affordable energy, not only for businesses, but also for citizens” and that it could be “an excellent exit strategy from the economic crisis”.

Concorde Planes

Άρθρο Ρούντι Μπαρούντι στο NEWS 247: Ατελής, σε κρίση και απαραίτητη η Ε.Ε. σήμερα

Όπως η Ευρώπη έχει ανάγκη μια ευημερούσα και ενωμένη Κύπρο προκειμένου να ικανοποιήσει τις ενεργειακές της ανάγκες έτσι και η Κύπρος χρειάζεται μια δραστήρια Ευρωπαϊκή Ένωση ώστε να την καθοδηγήσει. Άρθρο του Ρούντι Μπαρούντι ενόψει της Ευρωπαϊκής Συνόδου που θα λάβει χώρα την ερχόμενη Τετάρτη στην Αθήνα

Τον ρόλο που μπορεί να παίξει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την καλύτερη εκμετάλλευση του φυσικού αερίου που υπάρχει στην Ανατολική Μεσόγειο , τονίζει με άρθρο του στο **NEWS 247** ο

Διευθύνων σύμβουλος της Ανεξάρτητης εταιρείας του Κατάρ για την ενέργεια και το περιβάλλον. Ο **Ρούντι Μπαρούντι*** θα είναι μεταξύ των ομιλητών στη Μεγάλη Ευρωπαϊκή σύνοδο που θα γίνει την επόμενη Τετάρτη στην Αθήνα. Στόχος της συνόδου είναι η ανάδειξη των ευκαιριών για συνεργασία μεταξύ της ΕΕ και του αραβικού κόσμου.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση κακοποιείται τις τελευταίες ημέρες, με τα κράτη μέλη και τους πολίτες της να κατηγορούν τις Βρυξέλλες για όλα τα εσωτερικά και διεθνή προβλήματα.

Οι Έλληνες είναι ακόμη έξαλλοι διότι η Ευρωπαϊκή Ένωση βοήθησε να επιβληθούν δρακόντεια μέτρα λιτότητας σε αυτούς με αντάλλαγμα τη συνεχιζόμενη βοήθεια για ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας. Η Ουγγαρία απορρίπτει το δικαίωμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να θεσπίσει μια ενιαία μεταναστευτική πολιτική με ποσοτώσεις και η Μεγάλη Βρετανία όρισε ημερομηνία για την έναρξη της αποχώρησής της από την Ένωση.

Μέρος της κριτικής-οι Βρυξέλλες δεν αποτελούν στόχο, πάρα πολλές αποφάσεις λαμβάνονται από μη εκλεγμένους γραφειοκράτες, μερικοί κανονισμοί χωρίς λόγο ποινικοποιούν τις μικρές επιχειρήσεις κτλ-μπορεί να είναι εν μέρει αληθές, παρόλο που η συμμετοχή της Ένωσης σε τόσους τομείς της σύγχρονης ζωής μπορεί να αποτελεί έναν υπερβολικά βολικό αποδιοπομπαίο τράγο.

Αντί να επικεντρωνόμαστε αποκλειστικά στις λίγες και σχετικά μικρές αδυναμίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα ήταν καλό να κρατήσουμε στο μυαλό μας μόνο τα θετικά.

Στο κάτω-κάτω η περίοδος μετά τη Συνθήκη της Ρώμης που τέθηκε σε ισχύ το 1958 έφερε ένα επίπεδο ευημερίας και ειρήνης που θα ήταν άγνωστο κατά τη διάρκεια προηγούμενης περιόδου της Ευρωπαϊκής Ιστορίας.

Ακόμη και σήμερα καθώς η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα κράτη-μέλη έχουν καταπιαστεί με μια ετοιμοθάνατη ανάπτυξη, υψηλή ανεργία και την αναζωπύρωση του εθνικισμού που τροφοδοτούνται από τη χειρότερη παγκόσμια οικονομική κρίση μετά τη Μεγάλη Ύφεση, οι

Βρυξέλλες παραμένουν έναν πολύ σημαντικό εταίρο-και συχνά μια κινητήριο δύναμη σε αξιόλογες και απαραίτητες διαδικασίες, ακόμη και πέρα από την ήπειρο.

Πουθενά δεν είναι αυτό πιο αληθινό από ότι για τη μεσογειακή περιφέρεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου η υποστήριξη για τα κράτη μέλη και τις αλληλεπιδράσεις με τους γείτονές της παρουσιάζουν πολλές προκλήσεις αλλά και προσφέρουν πολλαπλές ευκαιρίες προκειμένου να αλλάξουν τη ροή της ιστορίας προς το καλύτερο.

Η διακήρυξη της Βαρκελώνης το 1995, αντηχεί ακόμη και σήμερα, διότι, παρόλο που η Ένωση για τη Μεσόγειο εξακολουθεί να εξελίσσεται, η Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχει ήδη πλατφόρμες για διμερή και πολυμερή συνεργασία, μηχανισμούς για κοινή δράση και πόρους για την υλοποίηση.

Αυτές οι συνεισφορές είναι και θα παραμείνουν ανυπολόγιστης σημασίας για το κοινό μας μέλλον, αν θέλουμε να μεγιστοποιήσουμε τη θετική γεωπολιτική δυναμική, τον τομέα της ενέργειας, ιδιαίτερα στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο.

Η Διακήρυξη προβλέπει μια νέα εποχή για τα 28 κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα 15 κράτη μη μέλη από την περιοχή της Μεσογείου μια εποχή όπου η συνεργασία χτίζεται πάνω σε τρία “καλάθια”: Στην πολιτική και την ασφάλεια, στην οικονομία και στον πολιτισμό.

Η διαδικασία της Βαρκελώνης πυροδότησε την πραγματοποίηση μιας φιλόδοξης ατζέντας που περιλαμβάνει ευρύτερη περιφερειακή σταθερότητα με βάση τις κοινές αξίες ως σημείο εκκίνησης για τη συνεργασία, την προώθηση της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, της χρηστής διακυβέρνησης και τα ανθρώπινα δικαιώματα και την επέκταση αμοιβαίων επωφελών εμπορικών σχέσεων.

Ζήτησε επίσης τη συμπλήρωση της επιρροής των ΗΠΑ στη Μεσόγειο, παρόλο που πρακτικά το ευρωμεσογειακό πρόγραμμα έχει συχνά παίξει ρόλο εξισορρόπησης και παρείχε εναλλακτική ηγεσία σε περιπτώσεις όπου μια αμερικανική παρουσία θα μπορούσε να

αποδειχθεί πολύ διαιρετική.

Αυτές οι προσπάθειες έχουν βελτιώσει δραματικά τις διασυνδέσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των γειτόνων της και το μέλλον υπόσχεται τη μείωση των μακροχρόνιων εντάσεων μεταξύ των γειτονικών κρατών εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης και την ενδεχόμενη κατασκευή μιας πιο αποδεκτής περιφερειακής τάξης, που θα είναι ασφαλέστερη πιο δυνατή και πιο φιλελεύθερη.

Και χωρίς αυτές τις βελτιωμένες διασυνδέσεις, η κατάσταση των προσφύγων που προσπαθούν να ξεφύγουν από τον πόλεμο στη Συρία θα ήταν ακόμη χειρότερη. Χιλιάδες περισσότεροι θα είχαν πνιγεί στη θάλασσα και η μετανάστευση των επιζώντων σε όλη την ηπειρωτική Ευρώπη θα ήταν ακόμη πιο ανεξέλεγκτη, άνιση και άδικη.

Η απάντηση της Ευρώπης στην προσφυγική κρίση είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό σε εξέλιξη και πολλά απομένουν να γίνουν.

Αυτό που έχει ήδη αποδειχθεί όμως είναι ότι ακόμη και εν μέσω έντονων εσωτερικών διαφωνιών για το πως θα προχωρήσουμε, η επιρροή της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει συνδράμει στο να εξασφαλίσει τα μέτρα που απαιτούνται για να εντείνει τις ναυτικές περιπολίες στα παράλια στη Μεσόγειο και να προκαλέσει μια σχετικά αποτελεσματική συνεργασία ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Τώρα δεν είναι η ώρα να αμφισβητηθεί η αξία τέτοιων επιτευγμάτων. Αντίθετα η κατάσταση απαιτεί ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση για να ξεπεράσουμε τα μηδενικού αθροίσματος παιχνίδια και να αρχίσουμε να ψάχνουμε τις win-win ρυθμίσεις του αύριο.

Πουθενά δεν είναι πιο αληθινό αυτό από ότι στην Κύπρο, μια μικρή αλλά σημαντική χώρα λόγω της στρατηγικής της θέσης, δελεαστική λόγω των φυσικών πόρων της και ικανή να τροφοδοτήσει την αναγέννηση της ευρωπαϊκής οικονομίας και να επιδείξει τη δύναμη του διαλόγου και της συμφιλίωσης.

Παρ'όλες αυτές τις δυνατότητες ο κυπριακός λαός θα μπορούσε σίγουρα να χρειαστεί εξωτερική βοήθεια, αν μη τι άλλο επειδή ο διεθνής παράγοντας έχει κάνει πολλά για να τον διαιρέσει.

Πρόσφατα τα Ηνωμένα Έθνη ανέστησαν την ειρηνευτική διαδικασία και στενοί παρατηρητές εκφράζουν ότι μια συμφωνία είναι εφικτή τους επόμενους μήνες αλλά υπάρχουν δύο ζητούμενα.

Το πρώτο είναι η πλήρης εκμετάλλευση του ενεργειακού πλούτου. Πρόσφατες μελέτες δείχνουν ότι ο βυθός της Ανατολικής Μεσογείου περιέχει πολύ περισσότερο φυσικό αέριο από ότι πίστευαν στο παρελθόν.

Τόσο η Αίγυπτος όσο και το Ισραήλ, χώρες οι οποίες ήδη έχουν προχωρήσει στην εξόρυξη σημαντικών ποσοτήτων αερίου, έχουν κάνει τεράστιες νέες ανακαλύψεις τα τελευταία χρόνια. Οι τελευταίες έρευνες δείχνουν ότι παρόμοια πλούτη είναι κλειδωμένα κάτω από τις αποκλειστικές οικονομικές ζώνες πολλών άλλων χωρών της περιοχής όπως ο Λίβανος και η Κύπρος.

Ο ρόλος της Κύπρου θα μπορούσε να είναι καθοριστικός διότι εκτός από τις δυνατότητες που έχει με τον ορυκτό της πλούτο, η γεωγραφική και διπλωματική της θέση, της επιτρέπουν να αποτελέσει κόμβο στην ενεργειακή βιομηχανία της Νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Η Λευκωσία διατηρεί φιλικούς δεσμούς με πολλές πρωτεύουσες, οι οποίες δεν διατηρούν άριστες σχέσεις μεταξύ τους.

Η θέση της Κύπρου είναι ιδανική για να ξεκινήσει ένας αγωγός προς την ηπειρωτική Ευρώπη και θα μπορούσε να προσφέρει στους γείτονές της την ασφαλέστερη, φθηνότερη και πιο γρήγορη πρόσβαση στη μεγαλύτερη αγορά ενέργειας στον κόσμο.

Για τους ίδιους λόγους, το νησί προσφέρει μια απaráμιλλη ευκολία να είναι περιφερειακή έδρα για τις εταιρείες που ασχολούνται από τις εξορύξεις και τις θαλάσσιες επικοινωνίες μέχρι την παραγωγή, την εμπορία και τη συντήρηση.

Επιπλέον προκειμένου να φτάσει σε αγορές που βρίσκονται ακόμη πιο μακριά και δεν μπορεί να γίνει μέσω αγωγών θα πρέπει να πουλήσει το υγροποιημένο φυσικό αέριο (LNG) και να γίνει η μεταφορά με πλοίο.

Το δεύτερο είναι η συνεχής συμμετοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να βελτιώσει το πολιτικό περιβάλλον που είναι ευνοϊκό για όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Οι λεπτομέρειες ακόμη δεν έχουν σφυρηλατηθεί διότι για να έρθει η ευρωπαϊκή στήριξη θα πρέπει να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ Ελλήνων και Τουρκοκυπρίων.

Η νέα Κύπρος δεν θα προκύψει σε μια νύχτα γι αυτό οι πηγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούν να βοηθήσουν για την επίλυση των διαφορών.

Σε τελική ανάλυση, ακριβώς όπως η Ευρώπη έχει ανάγκη μια ευημερούσα και ενωμένη Κύπρο προκειμένου να ικανοποιήσει τις ενεργειακές της ανάγκες έτσι και η Κύπρος χρειάζεται μια δραστήρια Ευρωπαϊκή Ένωση ώστε να την καθοδηγήσει.

Καμία οντότητα δεν υπήρξε πιο συνδεδεμένη με περισσότερους ανθρώπους σε τόσα πολλά μέση , γεγονός που τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούν να αγνοήσουν μόνο με δική τους ευθύνη.

*Ο Ρούντι Μπαρούντι είναι διευθύνων σύμβουλος της Ανεξάρτητης Συμβουλευτικής εταιρείας του Κατάρ για την Ενέργεια και το περιβάλλον

Roudi Baroudi: Natural Gas is

a cheap and environmentally friendly source of power

Hariri Inks Egyptian Gas Pipeline Deal in Amman (January 2004)

The prime ministers of Egypt, Jordan, Lebanon and Syria signed a pipeline deal on Sunday in Amman that will eventually supply liquefied natural gas from Egypt to the other three states.

The \$1 billion pipeline – also known as the Arab Gas Pipeline – will begin at Port Said, in Egypt, and will end in the Syrian port of Banyas, passing through the Jordanian port of Aqaba and the kingdom's Rihab power station. The pipeline will be connected to the Lebanese natural gas power plant in Zahrani by 2005, and to the Syrian-Lebanese pipeline, called GASYLE I, which itself will be linked to the only other Lebanese natural gas power plant in Beddawi.

From Banyas, the Arab Gas Pipeline will be extended to Cyprus and Turkey in 2006.

The Arab Gas Pipeline will allow Electricite du Liban (EDL) to supply itself with enough energy to convert the power plants in Hreiche, Zouk and Jieh from oil to natural gas. The pipeline is expected to supply Lebanon with 7 million cubic meters of natural gas per day, which would allow EDL to save more than \$300 million a year if the oil price is \$30 a barrel, as it is today.

At the same time, the Energy and Water Ministry is due to complete the construction of GASYLE I – a 64-kilometer natural gas pipeline – by May 2004. The pipeline will connect Syria with Beddawi as a first step, and, later, Zahrani as a second step, and will transport a total of 3 million cubic meters of natural gas from Syria per day.

George Kamar, an advisor to the Energy and Water Minister

Ayoub Humayed said that “EDL could thus save another \$200 million per year by generating electricity with natural gas,” at Zahrani and Beddawi. “The price the Syrian Petroleum Company has given us is extremely encouraging and will assist us in reducing the public deficit,” Roudi Baroudi, senior energy expert and senior advisor to Humayed, recently told The Daily Star.

Natural gas is a cheap and environmentally friendly source of power. It ensures a longer power plant life span and is nearly 30 percent more efficient when used in combined cycle plants like Lebanon’s largest power plants in Zahrani and Beddawi. These two plants are the country’s most modern, and currently the only plants that burn natural gas. Through EDL’s effort to buy cheaper energy fuel, its customers would enjoy more efficient service, and power cuts would be rare. “At the same time customers’ bills will decrease by at least 30 percent, making Lebanese businesses and industries more cost effective,” said Baroudi.

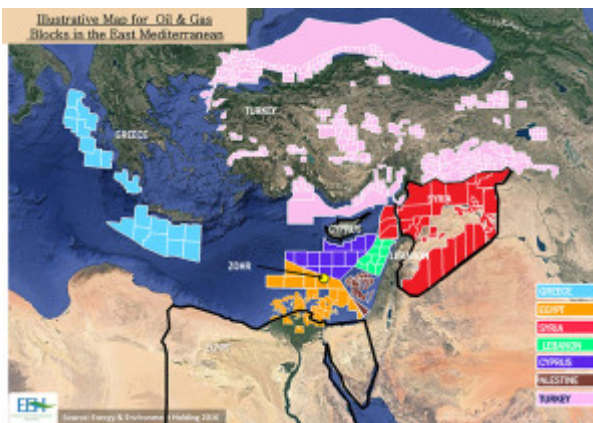
Egypt has proven natural gas reserves of 1,656 billion cubic meters, according to October 2002 figures.

Roudi Baroud remarks to EU Arab World Summit 2016 (Nov. 3, 2016)

His Excellency The Greek Prime Minister Alexis Tsipras with Roudi Baroudi

3-11-2016-illustrative-map-for-oil-gas-blocks-in-the-east-med

Excellencies, ladies and gentlemen,

Let me start by saying that the amount of interest in this event is not just impressive, but also strongly encouraging. Large numbers of industry professionals, policy experts, and senior leaders from both the public and private sectors are in attendance or actively participating, and that should give us

all cause for optimism.

I say this because like most sectors of the economy, the oil and gas business is constantly evolving in response to multiple influences, from new discoveries and technological breakthroughs to volatile markets and the ever-increasing impact of environmental concerns. In short, our industry is passing through a period of profound change on the global, regional, and even local levels, and change is a fickle phenomenon: it richly rewards those who are prepared to adapt, but it also tends to severely punish those who lack the necessary knowledge, vision, and determination.

When I see here in Athens, judging from both the quantity and the quality of participation, tells me that the right people in Europe and the Arab region are right where they need to be.

Ladies and gentlemen,

The past few years have confirmed what many long suspected: the seabed beneath the Eastern Mediterranean contains multiple world-class deposits of natural gas, along with considerable amounts of crude for good measure. We don't yet know exactly how much is down there or how much of it can be recovered, only that the scale is nothing less than historic. The potential is so vast that the regional oil and gas play already has new horizons stretching from 2020 and 2030 to 2050 and even beyond.

If this resource is responsibly managed, the coming period will see several Arab and European countries become significant energy producers – including Greece, Cyprus, Palestine, Egypt and Lebanon, which just this week gained new hope with the election of a new president, breaking up a logjam that had lasted for two and half years. And let's not forget Egypt, where an existing gas sector has been re-energized by the discovery of Zohr, a massive new offshore field. This bounty has the capacity to transform entire

economies and even entire societies by allowing unprecedented investments in education, healthcare, transportation, and other public services and infrastructure. Nearby consumer nations will also derive game-changing benefits, including lower costs, greater economic competitiveness, and vastly improved energy security.

Nowhere will this be more important than in the European Union, the world's largest energy market. The advent of a distinctively new flow trajectory – much of it from sources within the EU's own borders and/or subject to EU safety and environmental standards – would dramatically improve Europe's security of supply, put downward pressure on prices, reduce household energy costs, and breathe new life into energy-intensive industries like electricity, manufacturing and transport. The precise timing of particular benefits will depend on developments in world markets and the maintenance of manageable geopolitical conditions, but the question is no longer one of "IF": all that remains to be seen is "WHEN". And that, my friends, depends largely on us – on how fully we recognize the opportunity, how swiftly we move to start the process, and how responsibly we carry it out.

According to the 2015 edition of BP's "Energy Outlook 2035", global energy consumption will increase by 37% over the next 19 years. With demand growing so much faster than production, prices will inevitably recover, so there is plenty of incentive for our region to make sure it's ready to take full advantage when the time comes.

It's important to note here that barring some highly unlikely circumstances, the Eastern Med will not replace Europe's current sources of natural gas. Russia has always honored its commitments to Europe, so there is every reason to expect that it will continue to be the Continent's number one supplier. Likewise, North African countries will continue to supplement that relationship with their own sizeable deliveries. Whether transported by pipelines or LNG carriers, East Mediterranean

gas will also play a central supplementary role, but geography could make it a decisive one that serves the interests of all concerned, allowing both producer and consumer nations to rearrange existing flows in ways that offer more options at lower cost. In addition, routing some of the Eastern Med's gas through Turkey would only bolster that country's crucial role as the primary distribution and transit point for supplies entering Europe from as far away as Central Asia.

Perhaps most importantly, attaching appropriate priority to this project would allow plenty of cooperative development efforts, furthering the stability and integration that the EU has pursued since the Barcelona and Trieste declarations. It also would help to limit emissions associated with climate change and other environmental concerns. This is essential to securing maximum long-term gains because these days, commercial viability is not enough: increasingly, consumers also demand social and political viability, and these can only be achieved through environmental sustainability.

On these scores, the EU is just what the doctor ordered. Europe enjoys some of the world's most stringent environmental protections, most demanding health and safety requirements, and most effective regulatory agencies. Passed through such a filter, Eastern Med gas would arrive in European and Arab homes and businesses as a safe, clean, and healthy fuel, helping to drive growth on both sides of the Mediterranean while demonstrating the power of cooperation to further shared goals and shared values. And once it starts tapping East Med gas, Europe will have more diverse supplies, fulfilling a key plank of its energy strategy by giving it the flexibility to cope with interruptions of any sort.

Ladies and gentlemen,

All of the ingredients are in place. The Eastern Med is endowed with enough natural wealth to improve the lives of hundreds of millions of people. After 21 years the Barcelona

process still provides the docking mechanisms and other tools to develop this resource effectively and responsibly. And crucially, the recent bidding for Cyprus offshore blocks indicates that some of the world's leading IOCs and other major players are ready, willing, and able to invest in the necessary infrastructure.

All that's left is to get the job done in a timely fashion. For this we need the EU to continue its efforts, and those of the United States and the United Nations would also be helpful. Now is no time to be discouraged or distracted by the region's political divisions. On the contrary, these should only cause us to be more determined than ever to prove that people of good will can set aside their differences for the sake of mutual advantage and capitalize on the East Med opportunity to become a central regional energy hub.

And what an advantage. Peace and stability in the field of energy would not only usher in a new era of prosperity, but also one of co-dependence that would deter aggression by radically increasing the costs. It would buy more time, too, to lay a foundation for a broader reconciliation among Euro-Med countries. For a very long time, some of these nations have been made enemies by history. Now, if we play our cards right, maybe they can be made friends by geology.

Roudi Baroudi Remarks to EU Arab World Summit Athens

Excellencies, ladies and gentlemen,

Let me start by saying that the amount of interest in this event is not just impressive, but also strongly encouraging. Large numbers of industry professionals, policy experts, and senior leaders from both the public and private sectors are in attendance or actively participating, and that should give us all cause for optimism.

I say this because like most sectors of the economy, the oil and gas business is constantly evolving in response to multiple influences, from new discoveries and technological breakthroughs to volatile markets and the ever-increasing impact of environmental concerns. In short, our industry is passing through a period of profound change on the global, regional, and even local levels, and change is a fickle phenomenon: it richly rewards those who are prepared to adapt, but it also tends to severely punish those who lack the necessary knowledge, vision, and determination.

When I see here in Athens, judging from both the quantity and the quality of participation, tells me that the right people in Europe and the Arab region are right where they need to be.

Ladies and gentlemen,

The past few years have confirmed what many long suspected: the seabed beneath the Eastern Mediterranean contains multiple world-class deposits of natural gas, along with considerable amounts of crude for good measure. We don't yet know exactly how much is down there or how much of it can be recovered, only that the scale is nothing less than historic. The potential is so vast that the regional oil and gas play already has new horizons stretching from 2020 and 2030 to 2050 and even beyond.

If this resource is responsibly managed, the coming period will see several Arab and European countries become significant energy producers – including Greece, Cyprus, Palestine, Egypt and Lebanon, which just this week gained new hope with the election of a new president, breaking up a logjam that had lasted for two and half years. And let's not forget Egypt, where an existing gas sector has been re-energized by the discovery of Zohr, a massive new offshore field. This bounty has the capacity to transform entire economies and even entire societies by allowing unprecedented investments in education, healthcare, transportation, and other public services and infrastructure. Nearby consumer nations will also derive game-changing benefits, including lower costs, greater economic competitiveness, and vastly improved energy security.

Nowhere will this be more important than in the European Union, the world's largest energy market. The advent of a distinctively new flow trajectory – much of it from sources within the EU's own borders and/or subject to EU safety and environmental standards – would dramatically improve Europe's security of supply, put downward pressure on prices, reduce household energy costs, and breathe new life into energy-intensive industries like electricity, manufacturing and transport. The precise timing of particular benefits will depend on developments in world markets and the maintenance of manageable geopolitical conditions, but the question is no

longer one of “IF”: all that remains to be seen is “WHEN”. And that, my friends, depends largely on us – on how fully we recognize the opportunity, how swiftly we move to start the process, and how responsibly we carry it out.

According to the 2015 edition of BP’s “Energy Outlook 2035”, global energy consumption will increase by 37% over the next 19 years. With demand growing so much faster than production, prices will inevitably recover, so there is plenty of incentive for our region to make sure it’s ready to take full advantage when the time comes.

It’s important to note here that barring some highly unlikely circumstances, the Eastern Med will not replace Europe’s current sources of natural gas. Russia has always honored its commitments to Europe, so there is every reason to expect that it will continue to be the Continent’s number one supplier. Likewise, North African countries will continue to supplement that relationship with their own sizeable deliveries. Whether transported by pipelines or LNG carriers, East Mediterranean gas will also play a central supplementary role, but geography could make it a decisive one that serves the interests of all concerned, allowing both producer and consumer nations to rearrange existing flows in ways that offer more options at lower cost. In addition, routing some of the Eastern Med’s gas through Turkey would only bolster that country’s crucial role as the primary distribution and transit point for supplies entering Europe from as far away as Central Asia.

Perhaps most importantly, attaching appropriate priority to this project would allow plenty of cooperative development efforts, furthering the stability and integration that the EU has pursued since the Barcelona and Trieste declarations. It also would help to limit emissions associated with climate change and other environmental concerns. This is essential to securing maximum long-term gains because these days, commercial viability is not enough: increasingly, consumers also demand social and political viability, and these can only

be achieved through environmental sustainability.

On these scores, the EU is just what the doctor ordered. Europe enjoys some of the world's most stringent environmental protections, most demanding health and safety requirements, and most effective regulatory agencies. Passed through such a filter, Eastern Med gas would arrive in European and Arab homes and businesses as a safe, clean, and healthy fuel, helping to drive growth on both sides of the Mediterranean while demonstrating the power of cooperation to further shared goals and shared values. And once it starts tapping East Med gas, Europe will have more diverse supplies, fulfilling a key plank of its energy strategy by giving it the flexibility to cope with interruptions of any sort.

Ladies and gentlemen,

All of the ingredients are in place. The Eastern Med is endowed with enough natural wealth to improve the lives of hundreds of millions of people. After 21 years the Barcelona process still provides the docking mechanisms and other tools to develop this resource effectively and responsibly. And crucially, the recent bidding for Cyprus offshore blocks indicates that some of the world's leading IOCs and other major players are ready, willing, and able to invest in the necessary infrastructure.

All that's left is to get the job done in a timely fashion. For this we need the EU to continue its efforts, and those of the United States and the United Nations would also be helpful. Now is no time to be discouraged or distracted by the region's political divisions. On the contrary, these should only cause us to be more determined than ever to prove that people of good will can set aside their differences for the sake of mutual advantage and capitalize on the East Med opportunity to become a central regional energy hub.

And what an advantage. Peace and stability in the field of

energy would not only usher in a new era of prosperity, but also one of co-dependence that would deter aggression by radically increasing the costs. It would buy more time, too, to lay a foundation for a broader reconciliation among Euro-Med countries. For a very long time, some of these nations have been made enemies by history. Now, if we play our cards right, maybe they can be made friends by geology.